

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

El poder dels n

"De tots els sectors, faccions, tendències i sectes del pujolisme, avui la més rampant és la dels 'més pujolistes que Pujol'. Són al govern, tenen poder i calculen dia i nit com fer-se els amos del partit, com una nova generació fidel sense matisos ideològics."

CARME PUERTOLAS

Miquel Roca.

Dilluns, 15. Haurem de sospitar que la casuística del pujolisme és gairebé il·limitada, com un principi de fe sotmès a la dialèctica dels concilis. Els ex-pujolistes per oblit no són gaire indiscrets i els ex-pujolistes per convicció callen sovint, tal vegada perquè qualsevol dia pensen escriure-ho tot. De tots els sectors, faccions, tendències i sectes del pujolisme, avui la més rampant és la dels "més pujolistes que Pujol". Són al govern, tenen poder i calculen dia i nit com fer-se els amos del partit, com una nova generació fidel sense matisos ideològics. Com que Miquel Roca és el gran obstacle, ara passen per un dilema dur: per aconseguir tots els objectius del pujolisme, l'alcaldia de Barcelona hauria de ser "convergent", però això deixa Roca situat en massa bona posició per anar-se'n quan sigui possible a l'altre costat de la plaça de Sant Jaume i asseure's a la taula de president de la Generalitat. Políticament, els "més pujolistes que Pujol" gairebé han crescut en el poder, escalant a poc a poc, pam a pam, amb una capacitat substancial de treballar i calcular les jugades, cadascun dels moviments de la peça al tauler de les idees fixes.

Dimarts, 16. "No esfondrar-se, salvar el patrimoni moral del socialisme. Això és fonamental", diu un home que és més PSOE que PSC i que de fet no crec que pateixi gaire si Maragall perd l'alcaldia. "Home, tu veuràs. Però tampoc ballaré de satisfacció. Pel socialisme és primordial conservar Barcelona, però la derrota seria una lliçó definitiva pel PSC. Ja ho sé, hi ha qui diu que Pujol

ARXIU

Pasqual Maragall.

només s'inquietaria si Maragall fos el candidat a la Generalitat, però també tenim Borrell, un candidat que pot trencar les propensions abstencionistes al cinturó". Demana una segona cervesa, contra la maligna humilitat de la tarda. Fa càlculs sobre el tovalló de paper. "Si Felipe veu que a la nit de les eleccions municipals encara compta amb un trenta per cent dels vots, punt més o punt menys, salva el partit, no es belluga massa per no incomodar Pujol, espera les conseqüències de la millora econòmica europea i salva com pot la legislatura, amb la presidència semestral de la Unió Europea com un pastís de noces, encara que quedi una mica destarotat." L'home del PSOE somriu com si hagués proferit un sacrilegi, paga les cerveses i parteix Rambla de Catalunya avall, entre cartells i eslògans electorals, tot com una penúltima deixalla de la bijuteria moral que ha sedimentat la nostra època.

Dimecres, 17. L'enterrament de Lola Flores m'ha recordat la intensitat popular del seguici funerari del professor Tierno Galván, al cel sia. És una prova de la puixança de la cultura popular que la casa on Lola Flores sigui ben aviat un museu públic mentre que a Barcelona segurament tancarem la casa-museu Clarà. Ja ha dit Felipe González que ens enganyaríem creient que Lola Flores representava l'Espanya de "pandereta". Si ell ho diu, ens ho haurem de creure. Warhol sostingué que la televisió permet a tothom ser famós per uns minuts de la vida. Aquí només la mort garanteix l'aplaudiment general, on

es pujolistes que Pujol

ARXIU

Lola Flores.

ARXIU

Deng Xiaoping.

abans hi hagué odi, menyspreu, oblit o la inspecció d'Hisenda. Els mateixos que remugaven contra Lola Flores com a folklòrica del règim de Franco ara la comparen a una —diquem-ne— il·lustre ressuscitada per la mort, la Pasionaria.

Dijous, 18. Aquesta setmana no veig que tingui cap ressò la notícia que els intel·lectuals xinesos pro democràcia preparen una ofensiva de resistència, coincidint amb les vespres de la transició de Deng Xiaoping —si és que no té condició d'eternitat— a la nova generació de líders. És ben característic que ens haguéssim fet caixa de ressonància de les grans barbaritats de la revolució cultural maïoista i ara girem l'esquena cada vegada que algú ens recorda Tiananmen o el "gulag" xinès. La nova reagrupació d'intel·lectuals prominents reclama la revisió política dels fets de Tiananmen, oficialment "contrarevolucionaris", i més tolerància de l'opinió dissident, fent-ho coincidir amb l'Any Mundial de la Tolerància, convocat per l'ONU.

Divendres, 19. *Quo vadis, Catalonia?* d'Ernest Udina és un treball de gran angular, un llibre coral, amb trenta veus que parlen entorn del pujolisme i la societat catalana. Al contrari d'un sens fi de llibres construïts sobre la xafarderia, *Quo vadis, Catalonia?* és un esforç de síntesi sobre idees i fets, sense cap autocomplaença i també sense victimisme. Al capdavant, els deu reptes per al catalanisme es poden entendre com un sol: internacionalitzar Catalunya. La tercera onada tec-

nològica i la Unió Europea són la garantia contra l'anonimat, la inèrcia i el cofoisme, ve a dir Udina, per concloure un assaig que serà una lectura especialment nutritiva pel cap de setmana de repòs que els polítics —victoriosos o derrotats— tinguin després de les eleccions municipals. Després dels grans simplismes electoralistes, *Quo vadis, Catalonia?* és com un bany de complexitat. **Valentí Puig**